

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15948/2025
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Зарија, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, Одељење у Зрењанину, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 100/24 од 26.06.2024. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 100/24 од 26.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 100/24 од 26.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину Прр 171/2020 од 08.10.2020. године, исправљеном решењем истог суда Прр 171/2020 од 31.12.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења поред досуђеног износа од 400 евра по делимичној пресуди на основу признања Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину Прр 24/2020 од 30.06.2020. године исплати износ од још 100 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за осам процентних поена у динарској противвредности према средњем курсу НБС од 08.10.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати разлику од укупно досуђеног износа од 500 евра (по делимичној пресуди на основу признања Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину Прр 24/2020 од 30.06.2020. године и досуђеног износа од од 100 евра у динарској противвредности из става првог изреке ове пресуде) до тражених 2.000 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском

затезном каматом, који ће исплатити из буџетских средстава Републике Србије одређених за рад судова. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове поступка од 29.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Гжрр1 100/24 од 26.06.2024. године, одбијене су жалбе тужиоца и тужене и првостепена пресуда је потврђена у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, док је ставом 2. истог члана прописано да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади неимовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужиоцу. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Указивање у ревизији на другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини неимовинске штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, примени члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 03.03.2020. године, ради исплате новчаног обештећења за штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у износу од 2.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Одредбом члана 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр.40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима

мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став први), и да ревизија није дозвољена (став трећи).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење за неимовинску штету изазвану странци повредом права на суђење у разумном року у коме ревизија није дозвољена према одредби члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је ревизија тужиоца недозвољена.

Без обзира што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтеву тужиоца, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. ЗПП, ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена с обзиром да специјално правило из члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року о недозвољености ревизије у овим споровима, искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**